

DE VRIENDENBAND

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

mededelingenblad
van de Vereniging
Vrienden van de Atletiek
december 2021
70e jaargang
nr. 6

In dit nummer o.a.

Impressie van een Reünie

Chiel Warners: een introductie

Voor het voetlicht: Jet van Wageningen

De drie wonderlijkste woorden

De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

70e jaargang nummer 6, 2021

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
Advertentie YALP.....	3
In Memoriam Cees Koch	4
Advertentie Rien van Haperen Consultancy	5
Henk Snepvangers overleden	6
Advertentie BK Ingenieurs	7
Impressie van de reünie	8
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	10
Memory Lane: Jos Hermens, Bolidt en het klimaat.....	16
Advertentie Global Sports Communication	19
Chiel Warners blijft een echte atletiekiefhebber.....	20
Anekdote.....	22
Advertenties Herzog Medical + Praktijk Energiek	23
Stichting Atletiekerfgoed	24
Abdi Nageeye – Het beste uit twee werelden.....	25
Voor het voetlicht: Jet van Wageningen	26
De drie wonderlijkste woorden	32
Wat zouden zij denken?.....	34
Onze jarigen	35
Kerstwens bestuur	36

**Kopij Vriendenband februari 2022
Graag vóór 20 januari 2022
aan de redactie:
Piet Wijker
De Uitkijkklaan 12, 1974 XP IJmuiden
pietwijker@gmail.com
tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316**

Van de voorzitter

De jaarwisseling in het vooruitzicht nodigt als bijna vanzelfsprekend uit tot een terugblik over het afgelopen jaar. Een jaar met velerlei gezichten!

Dat kan natuurlijk in een beschouwing hoe corona onze samenleving heeft beïnvloed, zowel sportief maar ook in de gewoonten en gebruiken van alle dag. Laat ik volstaan met de hoop uit te spreken dat de gezondheid van onze Vrienden en hun dierbaren deze pandemie heeft weten te doorstaan.

Een korte terugblik op het Olympisch en Paralympisch jaar mag hierbij ook niet ontbreken. Een ongekende vloot met medailles op de internationale atletiekpodia viel ons ten deel. We hebben ervan genoten. Met als vaandeldrager natuurlijk Sifan Hassan met tweemaal goud en eenmaal brons tijdens de Spelen in Tokio. Sifan liet het Gala van European Athletics schieten om het startschot te kunnen lossen bij de marathon van Amsterdam. Ze voelt zich, authentiek als ze is, nu eenmaal meer thuis bij atleten en sporters om zich heen dan bij de bobo's op een gala. Hoe prestigieus en terecht de huldiging als *European Athlete of the Year* ook mag zijn.

Ik wil in de terugblik op het afgelopen jaar toch ook de rafelranden in de topsport noemen en meer in het bijzonder het 'grensoverschrijdend gedrag'. We lazen immers opnieuw over de excessen in de turnsport. Grenzen bleken door coaches volkomen vervaagd in de zucht naar medailles voor 'hun' turnsters en vooral eigen erkenning. Maar ook voormalige triatletes deden een boekje open over misstanden en verwaarlozing tijdens nationale trainingsprogramma's. Ook zij voelden zich slachtoffer, mede door de door de bond opgelegde zwijgcultuur. Niet lang daarna meldden de gouden hockeyvrouwen in Tokio – anoniem – een destructief prestatieklimaat met intimidatie en grensoverschrijdend gedrag. En dan, eind november, publicaties in de media dat op Papendal sprake zou zijn geweest van een intieme relatie tussen een coach en een jonge atlete. Andere atletes voelden zich hierdoor onveilig en ook insiders zouden intern te weinig gehoor hebben gevonden bij het afgeven van signalen hierover. Staatssecretaris Paul Blokhuis (VWS) heeft een breed onderzoek aangekondigd naar het klimaat in de topsport. Een onderzoek dat ook door NOC*NSF dapper wordt onderschreven. Klinkt politiek gezien natuurlijk prachtig, maar bij mij blijft de vraag knagen waarom, ondanks ronkende programma's als Veilig Sport Klimaat, deze misstanden blijven opspelen. Maar vooral waarom afgegeven signalen niet echt serieus worden genomen onder het mom van 'met geruchten kunnen we niets'. Helaas volgt een excuus vaak pas veel later. Maar dan is het kwaad al geschied en zit de sporter nog in het proces van verwerking.

Ik wens onze Vrienden en hun dierbaren een fijne Kerst, een plezierige jaarwisseling en een sportief en vooral veilig 2022!

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,

Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,

E-mail: secretaris@vriendenvandeatletiek.nl

Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>

Mocht iemand toch bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwbrief aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen.

Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden, als ook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Mededeling:

- Helaas zijn we de afgelopen periode weer in een lockdown geraakt. Wat dit alles voor de sportbeleving en onze bezoeken aan sportwedstrijden gaat betekenen, kunnen wij helaas nog niet overzien. Met z'n allen moeten we toch kunnen zorgen dat zo snel mogelijk het "normale" sportleven weer terugkeert.
- De afgelopen tijd hebben we prachtige marathonwedstrijden gezien in Amsterdam en Rotterdam en elders in het buitenland. Amsterdam met wereldprestaties en geweldige tijden van onze Nederlandse atleten. Rotterdam met veel blijde gezichten van die duizenden sporters. Het was na zo lange tijd weer een feest dat dit mogelijk was. Helaas van korte duur?
- De winterperiode is de periode van de crosswedstrijden (Waranda in Tilburg, Soest en de vele regionale wedstrijden). Laten we hopen dat ze massaal bezocht kunnen worden.
- Ook staan in deze periode veel indoorwedstrijden op de rol, met als sluitstuk de Nederlandse kampioenschappen junioren, senioren, masters, meerkamp in Apeldoorn in februari.
- Ten slotte ondersteunen wij de indoor C-interland begin maart in Louvain-la-Neuve in België, waar als het goed is een grote delegatie van onze top C-junioren aanwezig zal zijn.
- Het jaar 2021 is bijna voorbij. Het was weer een raar jaar, maar gelukkig wel met de nodige lichtpuntjes en fantastische atletieksuccessen, maar daarover meer in het jaarverslag dat rond de Algemene jaarvergadering zal verschijnen.
- De Algemene jaarvergadering staat vooralsnog gepland op zaterdag 9 april 2022.

Nieuwe leden

- Theo Beelen
- Marianne Piso
- Bart van Egeraat

Overlijden

- Op 12 november 2021 is overleden Henk Snepvangers op 82-jarige leeftijd. Zie pag. 6.

Wijziging

- Toos van Eekelen-Aarts heeft sinds 2 november een nieuw adres: De Wildenborch 97, 4707LT Roosendaal

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- De maand oktober is ons in Oostenrijk wonende lid Rene van Zee niet bijster goed gezind. Kreeg hij twee jaar geleden op de terugreis van het WK in Doha een hartaanval, waarvan hij overigens redelijk herstelde, dit jaar was het opnieuw raak. Begin oktober moest hij met een ontstoken galblaas naar het ziekenhuis, waar de galblaas operatief werd verwijderd. Half oktober werd Rene uit het ziekenhuis ontslagen. Op tijd om toch nog naar onze reünie toe te komen, vond hij, ook al was hij danig verzwakt geraakt door de operatie. Dit bleek toen hij een keer flauwviel in de supermarkt! Op 30 oktober was Rene van Zee er in Ouderkerk a/d Amstel echter gewoon bij.

Een staaltje doorzettingsvermogen en betrokkenheid bij onze vereniging!

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons fitter, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor 65-plussers.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland advies en ondersteuning.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T. 0547 - 289 410 | E. info@yalp.nl

**Ouderen
in beweging**
samen op een Olga Commandeur Plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

YALP | Nieuwenkampstraten 12 | 7472 DE Goor | T. 0547 289 410 | F. 0547 289 411
info@yalp.nl | www.yalp.nl | Twitter: @YalPLetsPlay

In Memoriam Cees Koch

In zijn woonplaats Bennebroek is op 14 september jl. op 85-jarige leeftijd ons voormalige lid Cees Koch, oud-kampioen en oud-recordhouder discuswerpen en kogelstoten, onverwachts overleden.

Cornelis Koch, geboren in 1936 in Rotterdam, was vanaf midden jaren vijftig tot midden jaren zestig in Nederland de te kloppen atleet op het gebied van discuswerpen en kogelstoten. Beide werpnummers tilde hij in Nederland naar een hoger niveau. Met de kogel was hij de eerste in ons land die de 16 meter bedwong; in twee jaar tijd legde hij het nationale recordniveau in vijf stappen bijna een meter hoger. De discus wierp hij als eerste Nederlander voorbij de 50 meter en verbeterde vervolgens in negen stappen zijn record van 50,07 meter in 1956 naar 58,05 m in 1962. In totaal werd Cees Koch tussen 1955 en 1965 op beide werpnummers vijftien maal Nederlands kampioen. Hoe sterk hij met name als discuswerper was, moge blijken uit het feit dat, toen Koch in 1970 bij wijze van grap nog eens aan de Nederlandse baankampioenschappen deelnam, hij prompt opnieuw kampioen werd, hoewel hij gedurende vijf jaar al niet meer regelmatig had getraind en sinds 1965 voorrang had gegeven aan zijn maatschappelijke carrière. Het werd zijn zestiende en laatste nationale titel.

Cees Koch in 1964.

(foto Jac. de Nijs, bron: Wikipedia)

Cees Koch, in het dagelijks leven aanvankelijk vertegenwoordiger in rijwielen en bromfietsen, wist sport en maatschappelijke carrière op zodanige wijze met elkaar te combineren, dat hij in zijn actieve tijd voor een atleet het hoogst haalbare bereikte: deelname aan Europese Kampioenschappen (in 1958 en 1962) en Olympische Spelen (1960 en 1964). Zijn beste prestatie leverde hij in 1962, toen hij op de Europese Kampioenschappen in Belgrado de zilveren medaille voor zich opeiste. Het was voor het eerst dat een mannelijke atleet uit Nederland eremetaal op dit nummer vergaarde. Bij de vrouwen was Ans Panhorst-Niesink hem voorgegaan, die op de Europese Kampioenschappen in 1946 bij het discuswerpen eveneens zilver had veroverd.

Na zijn atletiekloopbaan verhuisde Cees Koch met zijn gezin naar het Drentse Odoorn, gevolgd door Stadskanaal in de jaren zeventig, nadat hij daar directeur van de Sportfondsenbaden was geworden. Eind jaren tachtig keerde hij vanwege het betere toekomstperspectief voor zijn beide kinderen terug naar de Randstad en vestigde zich in Heemstede, waar hij de leiding kreeg over de gemeentelijke sportcomplexen. Deze functie vervulde hij tot zijn pensioen.

Daarna leefde Koch zich uit in het bouwen van modelboten. Hij maakte schaalmodellen van Friese platbodems die, voorzien van motoren en radiografische besturing, daadwerkelijk konden varen. Hij was er regelmatig mee te vinden in de modelbotenvijver van Recreatieschap Spaarnwoude. Een onverwachte, andere kant van doe-het-zelver Cees Koch. Nadat in 2015 zijn vrouw Loura was overleden, zette hij hier echter een punt achter. De laatste jaren van zijn leven woonde hij in Bennebroek.

In Cees Koch, sinds 1965 drager van het Unie Erekrus in goud, verliest de Nederlandse atletiekwereld een atleet die met zijn zelf ontwikkelde trainingsmethodieken mede de fundamenteen heeft gelegd voor de huidige trainingsopvattingen bij de werpnummers. De Vrienden van de Atletiek wensen zijn kinderen, kleinkinderen en alle overige familieleden alle sterkte toe bij het verwerken van dit verlies.

Cees Koch in 2010 met één van zijn platbodems, een Friese boeier. (foto Piet Wijker)

Piet Wijker

Bestuur

Met bindend vermogen samen
stappen zetten

Management

Met kennis en ervaring in de sport projecten realiseren

Advies

Met deskundig advies meerjarenbeleid helpen ontwikkelen

www.rienvanhaperen.nl | +31.6.5385.5731
rien@rienvanhaperen.nl

Henk Snepvangers overleden (27 febr. 1939 – 12 nov. 2021)

Drie jaar geleden publiceerde ik in ons blad eerder een artikeltje over Henk Snepvangers. Hij zou enkele maanden later 80 worden en dat vond ik toen een aanleiding om hem als bijzondere jarige eens in het zonnetje te zetten.

Ik legde bij die gelegenheid uit hoezeer ik als net beginnend atleet huizenhoog tegen Henk had opgekeken. Hij was in de jaren '60 immers de ongekroonde koning van de 1500 meter. Te beginnen in 1961 was hij, schijnbaar vanuit het niets, ineens Nederlands kampioen op die afstand geworden en dat kunststukje herhaalde hij achter elkaar nog zes keer. Niemand die hem dat nadien heeft nagedaan. Bovendien was hij degene die het legendarische record van Wim Slijkhuis van 3.43,8 uit de boeken liep. Diens tijd was in 1949 slechts minder dan een seconde verwijderd van het wereldrecord. Henk stelde het in 1966 echter bij tot 3.42,2. Dat was trouwens niet zijn enige recordprestatie. Ook op de mijl en de 2000 m liet hij met respectievelijk 4.04,8 en 5.16,1 nieuwe nationale normen noteren. Wat was hij trots, dat hij in 1962 niet alleen werd uitgezonden naar het EK in Belgrado, maar daar ook als vlaggendrager van de Nederlandse ploeg mocht optreden. Lees zijn eigen verhaal in De Vriendenband nr. 4 van 2018 er nog maar eens op na. Aan het einde van zijn atletiekloopbaan won hij de 3000 m op het allereerste officiële NK indoor in de oude RAI in Amsterdam. Vijf jaar eerder had hij ook nog een keer de nationale crosstitel veroverd. Want ook dat metier beheerste hij.

Henk Snepvangers tijdens de reünie in Elburg in 2018.
(foto: VB-archief)

Tientallen jaren nadien, rond 2010, leerde ik Henk Snepvangers pas persoonlijk kennen, toen wij elkaar ontmoetten op een van onze jaarlijkse reünies. Hij kwam toen op mij over als een uiterst bescheiden, beminlijk mens. Enkele jaren later werd hij een vaste medewerker van onze Vriendenband en verraste hij ons ons keer op keer met zeer lezenswaardige inktjes in zijn atletiekverleden. Bovendien bleek hij ook heel fraai te kunnen dichten. In onze Vriendenband zijn daar treffende voorbeelden van terug te vinden. Hij stopte met zijn bijdragen, toen een ernstige ziekte hem steeds meer in zijn greep kreeg, waar hij dapper tegen vocht. Toen bleek dat hij deze strijd niet kon winnen, legde hij zich hierbij neer en genoot hij van de liefde waarmee zijn dierbaren hem omringden en van de talrijke mooie herinneringen, die zijn rijke leven hem hadden gebracht.

De Vrienden van de Atletiek hopen van ganser harte dat allen die Henk liefhadden de kracht zullen vinden om dit grote verlies te kunnen verwerken.

Piet Wijker

**De beste prestatie
onder alle
omstandigheden.**

bkingenieurs.nl

Impressie van de Reünie met de Atleten uit de jaren '80 te Ouderkerk aan de Amstel

Op 30 oktober hebben de Vrienden en de Atleten uit de jaren '80 voor het eerst samen een reünie georganiseerd.

Alvorens hiertoe te komen zijn er vele uren van overleg geweest. De atleten uit de jaren '80 (TOPATL80) hebben elke vier jaar, in het olympisch jaar, hun bijeenkomst. Aangezien de Vrienden op dezelfde manier jaarlijks ook hun bijeenkomst houden, leek het ons een leuk idee om deze twee groepen samen te brengen. Zo konden we allebei met nieuwe “vrienden” kennis maken.

Natuurlijk eerst was er wat “koud” watervrees. Maar na de eerste gesprekken was iedereen enthousiast.

Het was eigenlijk de bedoeling om de bijeenkomst op Slot Loevestein te houden, maar met de huidige coronabeperkingen konden zij ons daar niet voldoende capaciteit bieden. Mieke van der Kolk bood uitkomst en regelde toen de accommodatie in Ouderkerk aan de Amstel.

Hoeveel mensen zouden er komen? Hoewel er normaal zo'n 45 deelnemers van de Vrienden op de jaarlijkse reünie zijn, was het nu ook maar gissen. En de TOPATL80, zouden zij het wel leuk vinden met zoveel vermeende “oudjes”?

Toen de inschrijving was gesloten hadden 115 deelnemers ingeschreven. Zelfs Vrienden

Al vroeg een gekakel van jewelste.
(foto's: Marianne Piso)

die we op de jaarlijkse bijeenkomst niet zagen, waren nu aanwezig. Wat dat aangaat een groot succes en dan moest de bijeenkomst nog komen.

Om 13:30 uur was de inloop. En om circa 14:15 uur werd de aftrap gegeven. Helaas kon een aantal mensen door de file-ellende op die dag pas later aansluiten, of moest zelfs halverwege besluiten om maar weer huiswaarts te keren.

Dankzij de voortreffelijke organisatie van Wim van der Krogt en Mieke van der Kolk was het al vroeg een gekakel van jewelste. Het was leuk om te zien hoe oud en jong zich mengden en verbaasde blikken als men weer eens een “gezicht” zag (wat men niet kende) bij een naam.

De bijeenkomst werd geopend door Rien van Haperen (voorzitter Vrienden) en Cor Lambregts (trekkers TOPATL80). (Zie foto)

Na koffie met gebak was het programma gelardeerd met interviews van olympische kanjers, uitreiking van pluimen en een heerlijk buffet.

Wim van der Krogt en Mieke van der Kolk wisten op geheel eigen wijze de atleten te bevragen. Allereerst Tony van Diepen, die een groot applaus ontving voor zijn olympische prestatie in Tokio.

Mieke van der Kolk en Wim van der Krogt voelden de genodigde topatleten, zoals hier Menno Vloon, aan de tand.

Ten slotte ging iedereen, moe van de vele indrukken en contacten, voldaan om 18:30 uur naar huis.

Het algemene beeld was dat dit zeker voor herhaling vatbaar is. Wie weet over drie jaar????

Dank aan de organisatie voor hun inzet.

Jaap van Amsterdam, Secretaris Vrienden van de Atletiek

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Speciale gast 1: Tony van Diepen

Ondanks alle coronabeperkingen was 2021 een topjaar voor de 25-jarige Tony. Individueel is hij al vele jaren een topper met veel nationale titels en won een individuele zilveren (2021) en bronzen medaille (2019) op de 400 meter bij het EK indoor. Dit jaar was voor hem een absoluut topjaar tot nu toe, want zijn plannen voor de toekomst zijn ambitieus te noemen. Samen met zijn maten werden ze op de 4 x 400 meter Europees kampioen Indoor, wonnen goud op de World Relays (ik blijf het wereldkampioenschappen noemen) en als absolute hoogtepunt de zilveren medaille bij de Olympische Spelen in Tokio waarbij heel atletiekminnend Nederland op zijn knieën voor de tv lag. Tijden de reünie hebben wij Tony nog beter leren kennen.

In 2013 werd je als B-junior al nationaal kampioen op de 800 meter. Waarom is het nu vooral 400 meter?

Ik kan op beide onderdelen wel uit de voeten, maar mijn voorkeur ligt toch bij de 800 meter. Daarnaast moet ik toegeven dat onderdeel zijn van een erg sterk 4 x 400 team ook heel veel waarde heeft. Je doet steeds nieuwe ervaringen op, vooral bij de grote internationale evenementen.

Tony van Diepen (met Olympische medaille) ontvangt de Gouden Pluim en bloemen uit handen van 7-voudig 400 meterkampioen en oud-recordhouder Arjen Visserman. (reüniefoto's: Marianne PISO)

Iedereen zag dat de sfeer bij de 400 meter groep erg goed was, zowel bij de dames als de heren? Wat is daar de oorzaak van?

Als je in de winning mood bent dan is het niet moeilijk om vrolijk en optimistisch te zijn, dat gebeurt in iedere sport. Wat bij de 400 meter kernploeg ook telt is dat iedereen elkaar waardeert en helpt. Je mag het gerust een vrienden- en vriendinnengroep noemen. Het team is hecht en dat is een voorwaarde, maar ook dat geldt in iedere andere sport.

Dat dansje bij opkomst en ook na het succes, wie verzint dat?

Ja, dat was wel grappig. Vanuit de goede sfeer kwamen wij op dat idee, waarbij ik moet zeggen dat ik niet de grootste initiatiefnemer van dit "project" was. Ik ben niet zo'n goede danser en dat hebben de mensen ook kunnen zien. Het gaf wel aan dat de sfeer erg goed

was en heel veel mensen ons ook naast de geleverde kwaliteit vooral een leuk team vonden.

Bij de Ter Specke Bokaal in Lisse was je haas op zowel de 800 als de 1500 meter. Deze opofferingsgezindheid maakte toch wel indruk. Waarom deed je dit?

Veel jongens en meisjes trainen overdag. Ik doe dat vaak 's avonds. Bij de TSB had ik een mooie gelegenheid om wat langere tempo's te doen op wedstrijdniveau als haas en gelijktijdig kon ik daarmee ook andere atleten helpen. Jammer dat die dag het weer zo slecht was.

Wat zijn je plannen voor de toekomst? 400 of 800?

In 2012 ben ik mij gaan richten op de 800 meter en dat blijft het onderdeel waar ik het liefst op uit kom. Ik wil dat als mijn hoofddoel zien de komende jaren. Over drie jaar zijn

Tony van Diepen in actie op de 4 x 400 m tijdens de EK voor Landenteams in 2019.
(actiefoto's: Erik van Leeuwen)

de Olympische Spelen in Parijs, ik ben dan 28 jaar en dat is een mooie leeftijd voor die afstand, maar ook de 4 x 400 meter blijft erg leuk, zeker op het niveau waarop wij nu bezig zijn. Het wordt dus een kwestie van alles goed op elkaar afstemmen.

De pluim en de bloemen werden uitgereikt door Arjen Visserman, zeven maal werd hij Nederlands kampioen op de 400 meter en hij doet regelmatig een "bakkie" met Tony. Arjen liet als groot atleet duidelijk zijn waardering voor Tony zien en wie eigenlijk niet. Na afloop

werden de fraaie medailles bewonderd en aangeraakt, waarbij vooral het gewicht van de Olympische medaille indrukwekkend was en dan ging het niet alleen om het fysieke, maar zeker ook om de uitstraling. Wij blijven Tony op de voet volgen.

Wim van der Krogt

Speciale gast 2: Ruben Rolvink

Vaak hebben wij bij onze bijeenkomsten een speciale gast die gekenmerkt mag worden als talent, of in ieder geval iemand die de moeite waard is om op de voet te volgen gezien zijn of haar ontwikkeling. In 2019 was dat Femke Bol, die net begonnen was op de 400 meter horden. Twee jaar later is er geen discussie meer mogelijk of de hoge verwachtingen zijn uitgekomen.

Vandaag in Ouderkerk aan de Amstel stond er ineens tussen de oud(ere) toppers een

Ruben Rolvink luistert naar de complimenteuze woorden van Ellen van Langen, die hem namens de Vrienden de Gouden Pluim overhandigt. Mieke van der Kolk staat klaar met de bloemen.

boomlange jongeman. Je kon er niet overheen kijken of hem negeren, iemand dacht zelfs even Anton Geesink binnen te zien komen. Wij hebben het over Ruben Rolvink, twee maanden geleden 19 jaar oud geworden en dus nog A-junior. In het begin van het seizoen liet hij al zien goed door de winter te zijn gekomen, toen hij bij de wedstrijden om de Ter Specke Bokaal de Jeugdfonds Talent Award won bij het discusswerpen. Dit was zeker geen uitschieter, want op 11 september bij de nationale juniorenkampioenschappen in Amersfoort verpulverde Ruben het juniorenrecord van

niemand minder dan Rutger Smith met een worp van 68,76, waarmee hij zich op de tweede plaats van de wereldranglijst vestigde. En dan kan je echt niet meer om hem heen. Wij hebben hem wat vragen gesteld:

Die 68,76 meter, was dat nu een uitschieter?

Ik was wel verrast dat het zo ver was, maar tijdens trainingen en wat andere wedstrijden had ik al laten zien dat ver boven de 60 meter tot de mogelijkheid behoorde. Het moet er alleen wel uitkomen. Voor zo'n prestatie moet alles meezitten: het weer, en met name de wind, de vorm van de dag, de voorbereiding op de wedstrijd en de spanning.

Je begon het jaar goed en kwalificeerde je voor het EK U20 in Tallinn, waar je een kans had op een medaille. Daar ging het niet zo lekker. Hoe kwam dat en heb je daarna nog stevig gebaald?

Ja dat was zeker een vreemde wedstrijd. Driemaal ongeldig bij de kwalificatie is vooraf iets ondenkbaars. Waar het aan gelegen heeft is mij nog niet duidelijk, maar het was zeker een domper. Erg lang heb ik er niet van gebaald. Ik heb mij direct voorgenomen om dit zo snel mogelijk te vergeten en direct de draad weer op te pakken om bij andere wedstrijden te bewijzen wat ik kan en daarmee weer een beter gevoel te krijgen. Dat is – denk ik – wel aardig gelukt, toch?

Bij het NK voor junioren begon je met een worp van 56,16 meter en daarna een ongeldige. Ben je op zo'n moment niet bang dat het weer fout gaat?

Nee, helemaal niet! Ik wilde eerst op zeker spelen door mij te kwalificeren voor de finale en dan verder te gaan bouwen naar een goed resultaat. Die 56,16 was ruim voldoende voor de finale, zodat ik daarna risico's kon gaan nemen. Deze aanpak is zonder meer geslaagd, omdat alle worpen steeds verder waren, met de laatste als mooie afsluiting.

Je gooit nu met een discus van 1,75 kg. Straks moet je naar 2,00 kg toe. Geeft dat een groot verschil in de uitslagen?

Ruben Rolvink werpt zich in Breda naar zijn eerste titel bij de senioren tijdens de NK in 2021.

Kenners van het discuswerpen weten het, maar veel leken denken dat het niet zoveel uitmaakt. Je praat tenslotte over 250 gram meer, een half pond, dat lijkt niet veel, maar heeft toch veel invloed. Op trainingen gooi ik al regelmatig met een 2 kg discus en kom dan vaak over de 60 meter heen. Soms wordt er weleens met een discus van 2,5 kg getraind, als vorm van krachttraining. Gezien mijn ontwikkeling moet ik ook met de 2 kg discus ruim over de 60 meter kunnen komen.

Wat zijn jouw doelen voor de komende jaren?

Die zijn simpel: mij verder ontwikkelen, goede resultaten op mooie wedstrijden en vooral bij grote internationale toernooien. Parijs lijkt mij over drie jaar een hele mooie wedstrijd te worden.

De pluim en de bloemen werden uitgereikt door Ellen van Langen, nu niet omdat zij zo'n geweldige discuswerpster was, maar vooral omdat Ellen als Olympisch kampioen voor het leven heel veel verstand heeft van topsport en ontzettend goed weet wat een atleet moet doen om een topprestatie neer te zetten en dat daarom ook erg kan waarderen. Bij de uitreiking stak zij dat dan ook niet onder stoelen of banken. Met veel spanning en interesse houden wij de wedstrijden van Ruben in de gaten.

Wim van der Krogt

Speciale gast 3: Menno Vloon

Menno Vloon en vriendin poseren met de Gouden Pluim en de bloemen, die hen zojuist door Eltjo Schutter zijn overhandigd.

Hij is volop bezig met de verbouwing van zijn huis en toch wist Menno tijd vrij te maken om samen met zijn vriendin aanwezig te zijn bij deze unieke reünie. En dat werd door de organisatie en de aanwezigen erg gewaardeerd. Met velen werden dan ook op een open en ontspannen manier gesprekken gevoerd. Erg leuk was ook de discussie over de posturen van de drie toppers die er deze middag waren. Ik ga er verder niet al te veel op in, maar de mooiste vond ik wel de vergelijking met de dierenwereld. Een heel snel dier op aarde is de cheeta, maar kan echt geen boom omduwen. Een heel sterk dier is de olifant, maar kan niet in een boom springen. Vooral werd nog eens aangehaald hoe hoog 5,85 meter (het nationale outdoorrecord van Menno) en 5,96 meter (het nationale indoorrecord van Menno) was. De feestzaal bleek duidelijk te laag. Menno aan het woord:

In 2011 werd je zowel binnen als buiten Nederlands kampioen op de meerkamp. Uiteindelijk kies je voor polshoog. Wat was het keerpunt?

Eigenlijk is het geen ander verhaal dan bij andere meerkampers. Bij de dames heb je het kunnen zien bij Dafne Schippers en Nadine Visser wat een bewuste keuze voor een onderdeel voor effect kan hebben. Mijn sterkste onderdeel bleek al snel bij het polsstokspringen te liggen en als je je doelen daarop richt en je trainingen daarop afstemt, kan je ver komen. De tijd die je als meerkamper moet besteden aan – bijvoorbeeld – werpnummers en de 1500 meter heb je dan tot je beschikking voor één onderdeel.

Bij grote kampioenschappen heb je nog weleens pech. Een blessure bij het WK in Doha, bij de Olympische Spelen in Londen bleek er een metalen kastje onder de valmat te liggen en in Tokio bleef je ver van jouw beste prestaties.

Ja, dat kan je echt pech noemen. Een blessure komt altijd op een verkeerd moment en een brok ijzer onder de mat mag natuurlijk nooit. In Tokio was het ook een beetje mijn eigen schuld. Ik had veel eerder met een zwaardere stok moeten gaan springen.

Jouw records werden gevestigd op evenementen die niet op alle TV-zenders werden uitgezonden. 5,96 in Aubièrre, een plaatsje bij Clermont Ferrant en de 5,85 bij een straatwedstrijd in het Duitse Zweibrücken. Heb je een voorkeur voor dit soort wedstrijden?

Het zijn wel hele leuke wedstrijden, want alle aandacht en zorg gaat uit naar jouw onderdeel. Je staat dan misschien niet direct in de schijnwerpers van alle TV-zenders, maar op de locaties zelf heerst een prachtige sfeer. En als je resultaat goed is, wordt dat vanzelf wel wereldnieuws.

Je staat aan de wereldtop en springt samen met Renaud Lavillenie en Armand Duplantis. Hoe gaan jullie met elkaar om?

De sfeer is onderling erg goed. Er zit echt niemand bij die een ander het licht niet in de ogen gunt. Bij goede prestaties krijg je een kloep op je schouder en als het wat minder gaat, geven ze je adviezen en peppen je op. Zo helpen wij elkaar opstuwen naar grotere hoogtes.

Je bent nu 27 jaar en over drie jaar is Parijs. Kijk je daar naar uit?

Menno Vloon in actie tijdens de FBK Games in 2021.

Ja, natuurlijk wil ik naar de Olympische Spelen in Parijs, maar in de drie jaren daarvoor zijn er nog vele andere leuke wedstrijden. Op internationaal niveau wil ik nog beter voor de dag komen en hoop, dat het bij dit soort wedstrijden nu een keer mee zit en het kwartje de goede kant op valt. Maar waar ik die 6 meter spring maakt mij echt niet uit, al is het in de tuin bij mijn trainer Chris Tamminga, waar ik al over de 5,62 ben gegaan.

Deze keer was de eer aan Eltjo Schutter om de pluim en de bloemen uit te reiken. Eltjo was Nederlands recordhouder op de 10-kamp en bij het polsstokhoogspringen de eerste Nederlander die over de 5 meter sprong. Dat was het jaar 1976, 45 jaar geleden. Tussen Menno en Eltjo ontstond een hele leuke discussie, waarbij Eltjo alles wilde weten over de stok waar Menno nu mee sprong en vooral de lengte (5 meter 10) en het gewicht. Over en weer bleek er respect voor elkaar en voor de prestaties die in verschillende tijdperken en onder andere omstandigheden werden geleverd. Begrijpelijk was dan ook, dat sommige aanwezigen even dachten dat Eltjo de polsstok weer ter hand zou nemen om titels en records in de masterklasse in de wacht te gaan slepen. Met veel interesse kijken wij uit naar de nieuwe “hoogte”punten van Menno.

Wim van der Krogt

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

**Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds:
NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.**

Jos Hermens, Bolidt en het klimaat

U vraagt zich wellicht af: wat hebben bovenstaande drie onderwerpen in vredesnaam met elkaar te maken? Ik geef toe, op het eerste gezicht lijkt er geen enkel verband tussen te bestaan. Maar heb even geduld, dan leg ik het u uit.

In mijn zoektocht naar een volgend onderwerp voor deze rubriek bladerde ik door de AW-jaargangen van 1979 en 1980. Het viel mij al doende op hoeveel geblesseerde atleten mijn blessurerubriek in die periode met hun klachten hadden bevolkt. En tegelijk met die vaststelling moest ik toegeven dat, zo'n jaar of veertig na dato, velen van hen sindsdien geheel uit mijn gezichtsveld zijn verdwenen.

Zo niet echter Jos Hermens, die zich in die periode in het behandelingstraject bevond van zijn achillespeesblessure, opgelopen tijdens de EK van 1978. In de periode die erop volgde had hij zich in totaal vijf keer laten opereren, telkens in de verwachting dat met de betreffende ingreep het euvel verholpen zou zijn. In genoemde AW-jaargangen was hij in mijn rubriek dus een gewild en regelmatig terugkerend onderwerp. Totdat hij in 1980 besepte, dat hij een hervatting van zijn atletiekloopbaan op het niveau dat hij voor ogen had, wel kon vergeten.

Keerpunt

Hermens stond voor een keerpunt in zijn carrière, waarvan het vervolg hem overigens min of meer in de schoot werd geworpen. Hij was intussen al betrokken geraakt bij een radioprogramma van de AVRO op zondagmorgen, waarin hij een blokje over blessurepreventie verzorgde. In het Voetlichtinterview in 2013 vertelde hij daarover: “Dan ging ik met zo'n ouderwetse band het land in om te interviewen van: als je dit hebt, moet je dat doen. En dat werd dan uitgezonden.”

Op 17 maart 1979 was Jos Hermens te gast in het tv-programma ‘Vara-Visie Sport’ Hierin werd hem gevraagd naar de stand van zaken rond zijn achillespeesblessure. Mij viel toen op, dat hij bij die gelegenheid een shirt droeg met daarop de letters en het merkteken van de firma Bolidt. Aangezien ik in die tijd in de AW ook regelmatig verslag deed van de ontwikkeling op het gebied van de kunststofbanen in ons land, was ik Bolidt, fabrikant van die banen, al diverse malen tegengekomen. Dat shirt van Jos riep bij mij dus nogal wat vraagtekens op. Ik organiseerde daarom enkele weken later een gesprek tussen Bolidt-vertegenwoordiger Koedoot en Jos Hermens. Hieruit werd mij reeds aan het begin ervan duidelijk, dat Jos al een tijdje bij Bolidt op de loonlijst stond. Ik tekende uit dit gesprek onder meer het volgende op, gepubliceerd in AW nr. 7 van dat jaar:

Koedoot: “Laten we vooropstellen, dat we geen liefdadigheidsinstelling zijn. Bolidt is een goed bedrijf, maar we moeten er allemaal hard voor werken. Bij het aantrekken van Jos

Hermens hebben dan ook wel degelijk commerciële overwegingen een rol gespeeld. De voornaamste is wel dat, toen we eenmaal hadden besloten om in de sport door te gaan, wij voor ons bedrijf iemand zochten, die door zijn vele relaties met mensen in het buitenland contacten voor ons zou kunnen leggen, waardoor wij in het buitenland voet aan de grond zouden krijgen. Hoe hij dat zou doen, daarin lieten en laten wij hem helemaal vrij. Daarnaast is het voor ons ook prettig om te horen, hoe de ervaringen en reacties zijn van een atleet, die op ons produkt loopt. Want wij maken zo'n baan natuurlijk volgens de eisen, zoals de NSF die stelt, maar ook is belangrijk wat de atleet ervan vindt. En tenslotte zou je ook nog kunnen zeggen, dat we Jos Hermens hebben aangetrokken, omdat we hem gewoon een aardige vent vinden."

Het kwam Hermens trouwens maar wat goed uit, dat dienstverband bij Bolidt. Hij was immers wegens het uitblijven van aansprekende prestaties kort ervoor zijn sponsor Nieuwe Revue kwijtgeraakt. Anders had hij wellicht zijn oude beroep van onderwijzer weer moeten oppakken. Ik eindigde het AW-artikel als volgt:

Jos Hermens dus in dienst van Bolidt. Een situatie die wel wat overeenkomst vertoont met bijv. die van de Italiaanse atleten Sara Simeoni en Pietro Mennea, die bij Fiat op de loonlijst staan en die zich onbekommerd met hun sport bezig kunnen houden. Datzelfde kan Jos Hermens nu dus ook.

Voor zover wij weten, is hij daarmee in Nederland de eerste.

Shinen in China

Welnu, zich onbekommerd met zijn sport bezighouden, daar kwam bij Jos Hermens niet zoveel van terecht. Het herstel van zijn ernstige blessure verliep immers, zoals reeds vermeld, niet naar wens. Jos had dus alle tijd om zich van zijn taak bij Bolidt te kwijten en deed dat met verve. Zo verbleef hij in 1980 enkele weken in China om daar trainingsadviezen te geven. AW-redacteur Dick Loman schreef er in de AW van 20 november van dat jaar een tweepagina-artikel over, met de volgende tekst ter introductie:

Langzaam krijgt de internationale sportwereld meer inzicht in wat er zich in China afspeelt. Ook de Nederlandse sportwereld krijgt de kans om mee te kijken over de schouders van bijvoorbeeld Bettine Vriesekoop, die onlangs uit China terugkeerde. Zij was daar om te leren. Onlangs verbleef ook Jos Hermens gedurende een kleine drie weken in China, waar hij naartoe kon reizen mede dank zij de relaties, die de voorzitter van de internationale atletiekfederatie (IAAF), Ad Paulen er heeft, en het feit dat Bolidt de reis

Jos Hermens maakt reclame voor Bolidt tijdens zijn tournee in China. (bron: cover AW nr. 22 - 1980)

financieel mogelijk maakt. Hermens was er om kennis over te brengen, trainingskennis, iets waaraan de atletiek in China behoefte heeft en waarvoor de Chinezen ook goede contacten hebben met de Westduitse atletiekbond. Hier de indrukken van de Nijmegenaar, die volgend jaar weer welkom is in China.

Tijdens zijn verblijf in China maakte Jos Hermens van de gelegenheid gebruik om reclame te maken voor Bolidt door niet alleen zelf in een Bolidt-shirt rond te lopen, maar ook de atleten die hij betrok bij zijn trainingslessen in zo'n shirt te steken. Zie de foto van de AW-cover op de vorige pagina. Bolidt zal hem daar ongetwijfeld zeer dankbaar voor zijn geweest.

Sneeuw!

Tot zover alles duidelijk? Nu het klimaat nog. Elders in diezelfde AW schreef ik een artikel over de uitreiking van de prijzen aan de competitie-winnaars. Dat ging als volgt:

Het zag er aanvankelijk eigenlijk helemaal niet naar uit, dat de KNAU verheugd was met het aanbod van de kunststof-firma Bolidt om als sponsor op te treden voor de finale van de senioren-clubcompetitie. Aan dit sponsoringaanbod, eind vorig jaar reeds gedaan, verbond Bolidt n.l. de, vanuit bedrijfsoogpunt volstrekt begrijpelijke voorwaarde, dat de finale dan natuurlijk wel op een Bolidtanbaan moest plaats vinden. De KNAU-bestuurders hadden het er maar moeilijk mee en het duurde dan ook tot medio augustus, alvorens men de knoop definitief doorhakte. Toen berichtte men de pers, dat de "KNAU er in was geslaagd een sponsor aan te trekken voor de finale van de seniorenclubcompetitie voor een periode van drie jaar", voor diegenen die bovengenoemde moeilijke bevalling van nabij meemaakten op z'n minst een nogal gekleurde weergave van de werkelijkheid.

Hoe dan ook, op vrijdag 7 november j.l. was er van moeilijke bevallingen en wat dies meer zij weinig meer te merken en was het in het Tennis- en Racketbalcentrum in Zwijndrecht, waar de prijsuitreiking plaatsvond, gewoon gezellig druk. Opmerkelijk daarbij was vooral dat, ondanks de overvloedige sneeuwval, zowel landelijke en regionale atletiekofficials als atleten en journalisten in behoorlijke getale naar Zwijndrecht waren gekomen en enige tijd op ongedwongen wijze met elkaar verkeerden.

Tot zover dit verslag. Laat nu vooral het laatste deel ervan even op u inwerken: **Overvloedige sneeuwval op vrijdag 7 november!** Kunt u het zich voorstellen? In ons land? U weet toch wel, sneeuw, dat tegenwoordig omstreeks die tijd over 't algemeen de flanken van Oostenrijkse en Franse bergen pleegt te bedekken en zich dan ook vaak op en rond de hoogvlakte van Madrid manifesteert, waardoor het verkeer aldaar sterk ontregeld raakt en dat de bewoners doet rillen van de kou in hun op dergelijke omstandigheden niet berekende woningen. Sneeuw dus in november. Maar in ons land?

Met het klimaat is overigens verder niks aan de hand, hoor...!?!)

Piet Wijker

GLOBAL SPORTS COMMUNICATION

Als een van de toonaangevende **sportmanagementbureaus** in atletiek streven we ernaar **onze sport** vooruit te helpen. Het zit in ons **DNA**. Of het nu gaat om topsportmanagement, evenementenorganisatie of sportmarketingprojecten, we streven naar **innovatie** en **voortgang**. Om dit te bereiken werken we samen met atleten en partners van **wereldklasse**.

Samen zijn we **#TeamGSC**.

Blijf op de hoogte!

Global Sports
Communication

Chiel Warners blijft een echte atletiekiefhebber

Chiel Warners is een van de beste Nederlandse tienkampers die we ooit gehad hebben. Met zijn 8363 punten uit 1999 is hij nog altijd de nummer drie aller tijden. Na zijn actieve carrière ging hij in 2008 voor ABN-AMRO werken als fiscaal jurist, bekleedde hij bestuursfuncties bij de Atletiekunie en NOC*NSF, maar sinds een poosje is hij aan de slag als Informatiecoördinator Matchfixing.

Chiel Warners wordt geïnterviewd tijdens het Sportgala in 2016. (foto: Erik van Leeuwen)

Hoe omschrijf je jouw job?

Naar aanleiding van onderzoek en wat tegen matchfixing te doen is er een nationaal platform opgericht, mede in navolging van afspraken in de Europese Conventie tegen Manipulatie van sportcompetities (Macolin conventie) van 2014-2015. Binnen dat Nationale Platform dienen de partijen in Nederland die zich bezighouden met matchfixing samen te werken: de opsporingsinstanties, overheden waaronder de ministeries van Justitie en VWS en uiteraard ook de sport en sporters. Omdat dit nog niet optimaal werkt is afgesproken iemand er tussen te zetten om de samenwerking tussen die partijen te bevorderen. Die informatiecoördinator ben ik dus. Ik ken de sport, de onderwerpen, weet van doping en matchfixing en integriteit. Ik heb een neutrale positie en had wel oren naar de functie. Hoe vaak krijg je de kans nog om aan iets te bouwen? Ik doe dit nu bijna twee jaar en rapporteer aan bovengenoemde instanties.

Natuurlijk weet je alles over topsport, je hebt er jarenlang middenin gezeten. Was de switch van topsporter naar een baan in het bedrijfsleven lastig? Heb je zoiets beleefd als een zwart gat?

Nee, geenszins. Je ziet dingen aankomen. Toen ik in 2006 mijn achillespees had afgescheurd, had ik de luxe door te kunnen gaan tot 2008 om maar niet met de vraag te hoeven leven wat er gebeurd zou zijn als ik direct gestopt was. Ik heb naast mijn sport ook altijd gestudeerd en parttime gewerkt, wel met de prioriteit op sport. Ik was dus ook goed voorbereid om te kunnen schakelen van topsport naar een werkzaam leven daarbuiten.

Aanvankelijk ging je helemaal buiten de sport werken. Was dat een bewuste keus?

Inderdaad, ik wilde graag ontdekken wie ik zou zijn buiten de sport, en heb daarvoor bewust gekozen. Ik wilde de credits krijgen daarvoor, niet vanwege mijn topsportverleden.

Wat heb je meegenomen uit je actieve leven als topsporter?

Allereerst doorzettingsvermogen. In de meerkamp moet je inzicht en overzicht hebben in wat je doet. Natuurlijk wil je daarbij zoveel mogelijk punten behalen. Dat zie ik ook terug in mijn werkzame leven. Na meerkampcoach Vincent (de Lange, red.) ben ik gaan puzzelen en naast bij een meerkampcoach (Greg Richards van Dean Macey) bij specialisten gaan trainen, zoals Georges Friant voor polsstokhoogspringen en Gert Damkat voor werpen. Samen met de medische begeleiding vorm je zo een heel team.

Volg je de atletiek nog?

Ja natuurlijk man! Het is twintig jaar een groot deel van mijn leven geweest. En wat hebben we een goede zomer gehad. Niet alleen in de atletiek, maar ook in andere sporten zagen we een golf aan goede prestaties waar ik van heb genoten. Dat baanwielrennen vind ik bijvoorbeeld geweldig, net als BMX. Het is leuk om te zien hoe de atletiek zich ontwikkelt en hoe Papendal daarin een prominente plek heeft veroverd. Alle credits voor Charles van Commenee, die met zijn ideeën en het investeren in mensen dit gestart is. Samen met de bestuursleden en zijn voorgangers natuurlijk. Ik heb Dafne, Anouk en Nadine er zien opgroeien van kleine meisjes naar wereldtoppers.

Wie springt er bovenuit voor jou?

Als je objectief bent Sifan Hassan, waanzinnig goed wat zij doet in de hele range van 1500 meter tot aan de halve marathon. Sifan heeft een heel scala aan wapens in huis. Ook tienkamper Damian Warner was dit jaar een klasse apart, zowel in Götzis als in Tokio. En wat te denken van Karsten Warholm, die met hekken bijna harder dan iedereen loopt op de 400 meter vlak. Kogelstoten heeft trouwens ook een waanzinnig hoog niveau. Ik heb veel met Rutger Smith getraind en daardoor een kijkje in de keuken gehad wat er allemaal bij komt kijken. Als tienkamper kun je niks echt honderd procent goed, maar ik schat technische disciplines als kogel, discus en polsstokhoogspringen hoog in. En de inhoud die je moet hebben om de 400 meter snoeihard te lopen.

Heb je ooit gedacht aan het trainerschap?

Dat is nooit te doen geweest met mijn werk. Ik heb wel eens over de schouders meegekeken van coaches op Papendal, maar ik ben niet iemand die programma's schrijft. Ik vind trouwens wel dat dat hoger gewaardeerd mag worden, die gedrevenheid van deze mensen is ook enorm.

Persoonlijke noot

Ik ken Chiel natuurlijk erg goed, omdat we beiden atletiekdiëren waren en nog altijd zijn. Twee belangrijke momenten zijn in mijn geheugen gegrift. De dag in 1999 dat ik deelnam aan de recordwedstrijden in Hoorn, Nationaal Baancircuit, toen we hoorden over Chiel zijn fabuleuze 46,61 op de 400 meter in Götzis. Tijdens een tienkamp. We stonden paf, wij specialisten op de 400. Het andere moment was in Potchefstroom 2002, Zuid-Afrika. Ik was mee als slipstreamatleet voor Jacqueline Poelman en startte daar eigenlijk met mijn werkzaamheden voor de bond. Ik sportte nog steeds fanatiek (was al 41) en in het plaatselijke krachthonk herinner ik mij, dat Chiel bij het bankdrukken achter mij stond en mij naar een nieuw PR schreeuwde (102,5 kg). Ik zal zijn aanmoedigingen hier beter niet herhalen, maar het hielp dus wel...

Eric Roeske

Anekdote

In 1968 liep ik een 5000 m op de Ookmeerbaan in Amsterdam. Daar ik nog wat km's wilde lopen, besloot ik 25 rondjes uit te lopen. Na enkele ronden kwam er iemand meelopen die ik oppervlakkig kende. We kwamen leuk in gesprek over onze toekomstplannen.

Hij bleek ook te zingen, klassiek en vertelde dat zijn zangleraar er niet erg blij mee was dat hij ook op de stoffige sintelbanen liep, omdat dat slecht was voor zijn stembanden. Hij raadde hem aan daarmee te stoppen. Jaap (zo was zijn ware naam) vroeg toen aan mij: "Wat zou jij doen, Joop? Ik vind het hardlopen ook erg leuk."

Marco Bakker. (foto: DWDD; bron: Wikipedia)

Daar ik nou niet een echte toploper in hem zag en hij zei dat hij misschien wel een zangcarrière in het vooruitzicht had, zei ik dat hij toch beter voor de zangcarrière kon kiezen. Want met lopen zou hij in ieder geval zijn brood niet kunnen verdienen (in die jaren bestond geld verdienen met atletiek helemaal niet en was zelfs streng verboden).

Nadat wij samen na 25 rondjes op de sintelbaan de (10 km) erop hadden zitten, gaven wij bij het afscheid elkaar een hand. Ik heb hem nooit meer gezien, maar wel ontzettend vaak gehoord, op de TV gezien en veel over hem gelezen. Goed gedaan, MARCO (artiestennaam)!

Joop Keizer

Plezierig sporten

Hardlopen is goed voor lichaam en geest maar dan liefst zonder vervelende pijnnetjes. Of je nu loopt om fit te blijven of prestaties te leveren, met de PRO Sport Compressiekousen van Herzog blijft hardlopen leuk!

Uit onderzoek blijkt dat

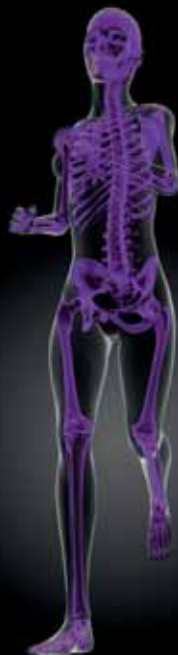
76% van de Herzog-gebruikers minder last heeft van blessures, sneller herstelt en meer plezier in het sporten ervaart.

Voordelen van de PRO Sport Compressiekousen

- ✔ Effectief door relatief hoge compressie en afnemend drukprofiel
- ✔ 6 meetpunten verzekeren de voor **jou** optimale pasvorm
- ✔ Die combinatie staat garant voor een doeltreffende werking!

HERZOGMEDICAL.COM

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

HERZOG MEDICAL
ENERGIEK

Nieuws van de Stichting Atletiek Erfgoed

Eén keer voltallig bijeen geweest ..., nu weer terug naar 50% aanwezigheid op het bondsbureau, zo veel mogelijk verdeeld over de bieb en het depot. Tja, daar hebben we helaas ervaring mee opgebouwd, maar het beperkt ons wel. Terwijl er juist weer genoeg te doen is, want externe contacten weten ons weer prima te vinden.

Zo meldde zich Rinus Groen. Hij heeft een bestellijst van Super Lange Afstanden aangeboden en beschikt ook over digitale exemplaren van het, oorspronkelijk Belgische, tijdschrift Spiridon, dat in de jaren '70 nadrukkelijk aandacht ging vragen voor wegatletiek en naast België ook al snel in Nederland wortelde. Vergeleken met baanatletiek hebben we van de weg veel minder materiaal, dus daar zij we blij mee. En passant wees hij ons nog op een vergissing in de bestellijsten op de website van Erfgoed, waar die van een jaar onder een ander jaar geplaatst waren. Kijk, daar hebben we wat aan! Onze dank is groot!

Het intussen bekende boek over de geschiedenis van de sprint, geschreven door Kees Sluys: 'Van 10,6 naar 9,58' (zie de website voor een recensie erover) hadden wij nog niet in de bibliotheek. Maar behalve dat de reünie eind oktober enorm gezellig en een zeer geslaagd evenement was, bleek deze ook zijn nut af te werpen, want Kees was een van de aanwezigen. Kennismaken, kletsen, krijgen was het resultaat. Fijn!

Een jaar geleden zocht Peter Klooster, oud-atleet, trainer, in zijn hoedanigheid van journalist van het maandblad Runners contact met ons. Hij wilde graag eens langs komen en uiteindelijk is het er nu van gekomen. Anderhalve week later was fotograaf Dirk-Jan van Dijk er om een aantal geselecteerde voorwerpen op de plaat vast te leggen.

Waarna Peter er een verhaal bij schrijft. Vermoedelijke plaatsing van het artikel in Runners in het november-nummer. Maar op het moment dat ik deze copy in moet leveren, is dat nog niet verschenen. Spannend!

Piet Wijker is ook met foto's bezig. Op Wikimedia Commons staan onder andere foto's over atletiek. Vervelend is echter, dat er bij meerdere foto's hopeloos verkeerde namen staan bij de daar acterende atleten. Hij vroeg onze medewerking. Alweer: de reünie was fantastisch! Want er zijn ook bij verschillende foto's door de aanwezigen de juiste namen geplaatst.

Wie ook wil helpen zoeken: ga naar <https://commons.wikimedia.org> en dan naar Atletiek in Nederland. Klik vervolgens met je muis op een foto die je nader wilt bekijken en de bij die foto behorende informatie wordt vertoond. Piet zal blij zijn met elke reactie!

Verder zijn er nog enkele lopende projecten, maar daarover een volgende keer.

Hugo Tijsmans

Abdi Nageeye - Het beste uit twee werelden -

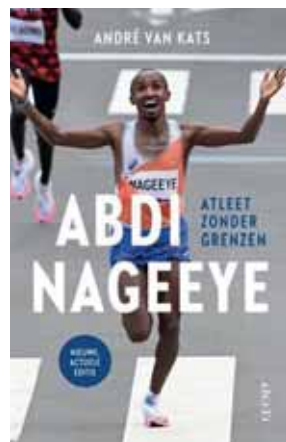
André van Kats schreef het boek “Atleet zonder grenzen”, voordat Abdi zijn trainingsarbeid in Tokio verzilverde, maar verklaart daarin veel, hoe dit succes tot stand kwam.

In feite schrijft hij twee – in elkaar verweven – verhalen:

- Abdi's merkwaardige levensloop
- Abdi's atletiecarrière.

Beide overigens niet in chronologische volgorde: op blz. 76 start hij in de Boston marathon (7e) en pas op blz. 158 loopt hij als voetballer zijn eerste atletiekwedstrijd: de “Van Bank tot Bank” loop in Heerde (1e).

Even terzijde: zelf zag ik hem voor 't eerst in Apeldoorn tijdens de 3000 m indoor NK.

Het andere verhaal is onthutsend: als klein kind honger in geboorteland Somalië – gelukkige periode op de basisschool in Den Helder – door geradicaliseerde halfbroer meegenomen naar het Syrische oorlogsgebied – terug naar het Somalische gebied van stammenoorlogen – op eigen initiatief (bootvluchteling!) naar Nederland, waar hij een liefdevol gastgezin vindt in Oldebroek. Naast het heftige verhaal geeft het boek ook interessante informatie, bijvoorbeeld;

- Beschrijving van de ‘no nonsense’ van Global Sports in Nijmegen en Kaptakat.
- De vergelijking Abdi <—> Kamiel Maase.
- Een uitspraak van Kipchoge als: “Alleen gedisciplineerden zijn vrij in het leven, als je niet gedisciplineerd bent, ben je een slaaf van je humeur, van je passies” zal niet alleen Hugo met genoegen lezen.

Abdi – een aanrader.

Jacob Dikken

VOOR HET VOETLICHT

Jet van Wageningen: Discuswerpster die schaatskampioene werd

Jet van Wageningen: “Ik heb sport altijd leuk gevonden. En ik vind – mag ik dat zeggen? – dat ik toch wel veelzijdig ben. Maar met schaatsen had ik nooit de top gehaald. Nu ga ik maandags naar de dames-trim, loop ik twee keer per week met mijn man in Het Lingebos en zit ik zondags af en toe op de racefiets.”

(foto's Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Jenneke (Jet) van Wageningen-van de Giessen
<i>Geboren:</i>	12 juni 1942 te Arkel
<i>Discipline:</i>	discuswerpen
<i>Titels:</i>	<u>Ned. B-kamp.:</u> discuswerpen 1964
<i>Medailles:</i>	NK Sen.: zesmaal zilver (1967 t/m '69, 1971 t/m '72, 1974)
<i>Interlands:</i>	± 12
<i>Records:</i>	<u>Ned. recordhoudster:</u> discuswerpen 1967-1968
<i>PR's:</i>	discuswerpen 50,40 kogelstoten 11,85 speerwerpen 28,35 verspringen 5,06
<i>Bijzonderheden:</i>	Zuid-Nederlands kampioene langebaanschaatsen 1967 500 m, 1000 m, 1500 m

‘t Kan verkeren’ was de lijfspreuk van Bredero, een van onze dichters uit de Gouden Eeuw. Nu is het niet mijn bedoeling om hier een literaire verhandeling te beginnen. Wel wil ik met deze spreuk de tegenstelling illustreren tussen mijn Voetlichtonderwerp uit de vorige Vriendenband en degene over wie ik deze keer ga schrijven. No op den Oordt vertelde ons in Vriendenband nr. 5 hoe hij keer op keer de kou in ons land ontvluchtte. Jet van Wageningen-van de Giessen echter, op wie ik ditmaal de schijnwerper richt, heeft die kou bij wijze van spreken omarmd. ‘t Kan verkeren’, inderdaad.

Tja, wat doe je als je op het platteland in een arbeidersgezin wordt geboren en er van alles niks is? Je kunt gaan hardlopen en, zodra er ijs is, schaatsen. Zwemmen had misschien ook nog wel gekund, maar vanaf de keer dat zij als kind bijna was verdronken in de sloot die achter hun huis liep, is Jet van de Giessen altijd bang voor water geweest. Ook al heeft ze daarna wel degelijk leren zwemmen. “Maar ik voel me nooit vrij in het water. Ik heb altijd gezegd: ik had in een roeiboot moeten zitten, in de dubbelvier of zo, met mijn kracht.” Vanwege haar angst voor water en ook, omdat roeien ergens een elitesport is, is dat er echter nooit van gekomen. “Maar ik was ook erg verlegen en ik heb een spraakgebrek gehad: ik stotterde heel erg. In Dordrecht ben ik daarvoor ook van school afgetrapt, want anders kan ik het niet noemen. Ik zou de kant van de kinderverzorging opgaan. Eerst hebben ze mij toegelaten, maar toen mocht ik niet bij de kinderen komen. Vanwege dat stotteren. Ik was een jaar of dertien. Toen al ben ik regelmatig gaan hardlopen.”

Buitenbeentje

In het gezin waarin Jet van de(r) Giessen opgroeide – “Vroeger was het met **r**, maar een ambtenaar van de Burgerlijke Stand heeft een keer de **r** er niet achter gezet; daar keken ze toen natuurlijk niet naar”, legt ze uit – was zij een buitenbeentje. Jet: “Ik wist dat ik sterk was, aangeboren sterk, denk ik. Mijn moeder was altijd ziek, zwak en misselijk en mijn zus is ook niet sterk. We waren met z’n vieren, twee jongens en twee meisjes, maar ik heb heel veel voor mijn ouders gezorgd, heel veel. Ik kom niet uit een gezin dat sportlievend was, zal ik maar zeggen. Ik was de enige. En natuurlijk ook in de omgeving.” Dat merkte ze als ze ging hardlopen, op witte gympies en in een oude trainingsbroek en trui van haar broer, want centen voor betere trainingsspullen waren er niet. “Ik ben wel een paar keer aangehouden door de politie. *Wat ik aan het doen was?* Want dat zag men vroeger niet, hè. Ik werd ook regelmatig nageroepen: *hé, je mag weleens naar de dokter gaan, laten kijken of je wel een meid bent!* Ja, dat was vroeger. Dat hoor je nou niet meer.

Nadat ik van die school in Dordrecht was afgetrapt, ben ik werk gaan zoeken en ben ik handelsavondschoon gaan doen, driejarig, en heb ik mijn typediploma gehaald. Toen ik zestien was, heb ik aan de gemeente Gorkum geschreven, waarom er geen atletiekvereniging was.” Ze kreeg hierop van de Sportraad van Gorkum een brief terug, waarin werd gesteld dat men zich dat in die raad intussen ook had afgevraagd. Zij moest maar enkele andere enthousiastelingen zien te vinden om gezamenlijk tot de oprichting van een vereniging te komen, werd haar geadviseerd.

Met haar diploma van de handelsavondschool op zak zocht Jet van de Giessen vervolgens werk in Dordrecht. Ze kwam bij Nationale Nederlanden op kantoor terecht, waar zij negen jaar zou werken. Vervolgens meldde zij zich aan bij Parthenon. Jet: “Want ik wilde toch wat doen. Op mijn werk had ik een fiets staan en daarmee ging ik dus naar Parthenon. Daar deed ik toen alles, maar de discus lag mij al gelijk en dat ging ook goed. En toen is van het een het ander gekomen.”

De Hel van 1963

Jet van de Giessen was dus 20 toen ze met atletiek begon en 21 toen ze voor het eerst in wedstrijden uitkwam. Schaatsen deed ze echter al veel langer. “Ik schaatste als er ijs lag. Eerst op Friese doorlopers. Vanaf dat ik van de lagere school af was kreeg ik zakgeld, 35 cent in de week. Dat werd elk jaar verhoogd. Maar ik maakte niks op voor schaatsen, want Noren, dat wou ik. En toen hadden mijn ouders gezegd: als d'r ijs komt, leggen wij het geld voor de Noren erbij. Maar toen kwam het ijs er en ja, toen hadden ze er geen geld voor. Ik had zelf wel genoeg geld om de schoenen te kopen. Toen heeft een oud-schaatsenrijder die ijzers eronder gezet. Ik was een jaar of zestien.” Was zij om te kunnen

De eerste Noren van Jet vd Giessen.

schaatsen tot dan toe afhankelijk geweest van de periodes dat het vroom, nadat op 9 december 1961 in Amsterdam de Jaap Edenbaan, de eerste kunstijsbaan in Nederland, was geopend, ging ze daar wekelijks twee keer naartoe. Jet: “Eerst met de trein vanaf Gorkum naar Amstel en vandaar lopend naar de kunststofbaan. En vanaf mijn 24ste met de auto. Toen had ik een autootje, een Fiat 850.”

Maar goed, eerder, in januari 1963, nog als 20-jarige dus, had ze al deelgenomen aan de Elfstedentocht die vanwege de barre omstandigheden de geschiedenis zou ingaan als de zwaarste editie ooit. Tientallen jaren later werd die tocht verfilmd onder de titel ‘De Hel van 1963’. Jet van de Giessen deed als recreant mee en kwam tot Workum. “Daar stond degene met wie ik was meegereden en toen ben ik dus in de auto gestapt. Ik had zelf nog wel tot Bolsward kunnen komen, maar niet veel verder”, legt Jet uit. Dat had overigens meer te maken met het feit, dat de tocht inmiddels voor de recreanten was afgeblazen vanwege de omstandigheden, dan dat zij zelf niet verder zou hebben gekund. Je kunt dus rustig zeggen dat toen zij het jaar ervoor als tweede sport de atletieksport had opgepakt, ze al over een aardige basisconditie beschikte.

Met sprongen vooruit

Zoals gezegd, met de discus ging het snel. In 1963, het eerste jaar waarin zij in atletiekwedstrijden uitkwam, kwam Jet van de Giessen, nog uit stand werpend, al tot 32,50 m. Het jaar daarop werd ze lid van Sliedrecht Sport. “Sliedrecht Sport kreeg een atletiekbaan en die lag naast het station. En omdat ik voor mijn werk met de trein naar

Dordrecht ging, stapte ik op de terugweg in Sliedrecht uit de trein en ging ik daar trainen.” Het was de club van Anneke en Barend de Bruin, waarvan Anneke inmiddels als discusswerpster eveneens in opkomst was. “Barend, die sportleraar was en ontzaglijk veel van de technische kant wist, vroeg mij toen, of ik zin had om met hen mee te komen trainen. Nou, dat had ik natuurlijk wel”, legt Jet van de Giessen uit.

Ze ging daarna met sprongen vooruit. In 1964 werd ze prompt B-kampioene – dat aparte NK voor B-atleten bestond toen nog –, waarna Anneke De Bruin en zij op het ‘grote’ NK vijfde en zesde werden. Haar beste prestatie had ze toen al opgeschroefd naar 39,55 m. In 1965 overschreed Jet met 42,73 m voor het eerst de 40 metergrens. Vervolgens werd het tweetal in 1966 tweede en vierde op het NK en zag aan het eind van dat jaar de nationale ranglijst er als volgt uit: 1. Anneke de Bruin met 48,26, 2. Esther Goedhart-Schot met 48,23 en 3. Jet van de Giessen met 47,44.

Gekneusde ribben

Die volgorde had dat jaar overigens best anders kunnen uitpakken. Want Jet van de Giessen had tot tweemaal toe een uitschieter die niet goed werd opgemeten. Eerst in mei, bij de openingswedstrijden van de nieuwe sintelbaan in Zierikzee. Anneke de Bruin won daar met 48,26, terwijl Jet tweede werd met 45,58. Maar dat was vast verder geweest, als een jurylid niet in de weg had gelopen. Jet: “Dat was een goeie worp, maar er liepen twee juryleden terug terwijl ik gooide. En één kreeg die discus tegen zijn borst. Die man heeft gekneusde ribben gehad en kon dus niet aan zijn adem komen. Tja.” In Zierikzee waren blijkbaar de juryleden net zo nieuw als hun atletiekbaan. Later dat jaar, op 17 september, overkwam haar iets soortgelijks. Weer betrof het de opening van een nieuwe baan, in Leeuwarden ditmaal. Met een lichtwedstrijd werd de baan officieel in gebruik genomen. Vele toppers waren erop afgekomen. Discuswerpen bij kunstlicht bleek echter een moeilijke zaak. “Verlicht? Nou, d’r stonden straatlantaarns. Ik had toen een uitschieter, zo kun je het wel noemen, en toen konden ze de discus niet terugvinden. Is de hele wedstrijd stilgelegd! Ja, het is een heel tumult geweest. Jo Moerman d’r bij op het veld en toen hebben ze een hele tijd gezocht. Op een gegeven moment hebben ze maar een punt genomen en dat was toen die 47,44. Maar dat was niet de werkelijke afstand die ik gegooid heb”, herinnert Jet van de Giessen zich. In het betreffende AW-verslag wordt haar verhaal bevestigd. Bart Kappenburg schrijft: *De plaats van neerkomen bleek toch heel moeilijk te bepalen. Vandaar, dat we voor de juistheid van de 47,5 meter-worp van de Sliedrechtse Jet van der Giessen helaas niet kunnen instaan.* Het was echter wel precies die 47,44 waarmee ze als derde op de nationale ranglijst terechtkwam.

Trainingsmaatje werd concurrent

Even recapitulerend: Jet van der Giessen was dus in de drie jaar dat zij aan atletiek deed 15 meter vooruitgegaan, terwijl het nationale record van Loes Boling sinds 1962 op 48,82 m stond. Begrijpt u wat er gaande was? Barend de Bruin reageerde in elk geval, alsof hij een koekoeksjong in zijn eigen nest had toegelaten! Jet: “Toen was de training afgelopen, omdat ik anders beter zou worden dan zij (Jet bedoelt hier uiteraard Anneke – PW). Wat

er daarna allemaal is gebeurd, dat is verschrikkelijk. Ze hebben me dwarsgezeten tot en met, alleen maar om mij uit mijn doen te brengen.” Ze haalt enkele voorbeelden aan, die ik hier maar niet zal herhalen, temeer omdat zij eraan toevoegt dat het bekend was bij de KNAU. Het miste aanvankelijk zijn uitwerking op de Gorkumse niet. “Ik stond in het begin bibberend in de ring, maar op den duur kom je er wel overheen.” Wat meehielp was dat zij inmiddels vanaf 1965 deel uitmaakte van de centrale training en sindsdien ook werd begeleid door Ton Eykenboom, die toen bondstrainer was.

Gelukkig kon Jet van de Giessen zich de winter erop prima uitleven op de schaats en werd zij op drie afstanden zelfs Zuid-Nederlands kampioene op de lange baan. Jet: “Maar ik heb wel een beetje geluk gehad, hoor. Want Stien Baas-Kaiser was er toen niet bij.”

Wat alle betrokkenen voelden aankomen, gebeurde in 1967. In juni, bij de Noordelijke

Jet van de Giessen, de nieuwe recordhoudster bij het discuswerpen, op de AW-cover van 23 juni 1967.

kampioenschappen in Leeuwarden, op de baan waar eerder haar discus in de duisternis was verdwenen, waren de omstandigheden voor het discuswerpen ditmaal ideaal. Anneke de Bruin en Jet van de Giessen gingen dus beiden vol in de aanval. En het was Jet van de Giessen die al bij haar eerste poging het record van Loes Boling met ruim een meter verbeterde tot 49,94. Volgens de AW maakte ze een vreugdesprong met een kreet: “**Nederlands record ... ik heb het**”. Het verslag vervolgt: *Deze worp had op Anneke de Bruin een feilloze uitwerking: wéér kropen de juryleden op hun knieën, weer werd de stalen meetband strak over het gras getrokken en andermaal bleek Loes Boling gepasseerd, nu door een afstand van 49,40 meter.* Jet van de Giessen trok echter aan het langste eind en prijkte daarna prompt op de AW-cover. Een verjaardagscadeau, dat record, want de dag erna werd zij 25.

Vervolgens gebeurde er iets bijzonders, iets wat in ons land bij het discuswerpen nooit eerder was vertoond en daarna evenmin: haar record werd geëvenaard! Door Anneke de Bruin. Die kwam op 1 oktober bij een wedstrijd in Uden eveneens tot 49,94. Jet heeft daar altijd haar twijfels over gehouden, ook al is die prestatie officieel erkend.

Historische discusrijd

Was tot dusver de vraag geweest wie als eerste dat nationale record zou verbeteren, nu ging het erom, wie als eerste de 50 meter zou passeren. Dat antwoord liet niet lang op zich wachten. Anneke de Bruin greep de eerste de beste gelegenheid aan: op 15 april 1968 kwam zij in Den Haag tot een afstand van 51,04. Twee weken later maakte ze er zelfs

51,84 van. Jet van de Giessen had die winter ruim drie weken in een schaatstrainingskamp in Hamar gezeten, dus die was nog niet zover. Bij de Amsterdamse kampioenschappen op 15 mei troffen de twee kempfanen elkaar echter weer. Daar produceerde Anneke de Bruin diverse worpen boven de 50 meter, alvorens de zaak af te ronden met 52,50, een nieuw nationaal record. Intussen had Jet van der Giessen bij haar derde poging met 50,06 eveneens de 50 metergrens beslecht. In een maand tijd twee vrouwen voorbij de 50 meter! ***Een historische discussijld***, kopte de AW.

De apotheose van deze tweestrijd vond dat jaar plaats op het NK in Groningen. Het tweetal verbeterde zich daar andermaal: 52,86 voor De Bruin, het vierde nationale record, en een PR van 50,40 voor Van de Giessen; ongekende prestaties voor een NK.

Trots

Daarna verlegde Jet van de Giessen haar focus. Eind dat jaar trouwde zij met Kees van Wageningen, die zij tijdens een trainingskamp in Hamar had leren kennen. Het echtpaar kreeg drie zoons, in 1970, 1973 en 1976. Na elke geboorte kwam Jet weer terug om dan ook steeds weer haar tweede plek op te eisen op de NK's. "Ik had altijd een mooi uitzicht op de eerste plaats", zegt zij gekscherend. Later lukte dat niet meer, maar bleef ze nog lang, tot haar 36ste, actief en nam deel aan competitiewedstrijden voor Typhoon, de Gorkumse atletiekvereniging die in 1963 was opgericht en waarvan zij kort na haar trouwen lid werd. Inmiddels is ze dat nu alweer zo'n jaar of 53. Een 50 meterworp zat er niet meer in, maar het clubrecord dat zij als lid van Typhoon ooit vestigde, staat nog steeds op haar naam. Trots is zij op haar zoons, die van hun ouders de aanleg voor het schaatsen hebben meegekregen. "Ze hebben alle drie het NK Junioren meegereden, dus ze behoorden tot de beste 25 van Nederland. Ze kunnen goed schaatsen. En de oudste kan ook heel goed fietsen op de racefiets", vertelt Jet trots.

Zelf nam zij in 1986 opnieuw deel aan de Elfstedentocht. Doordat ze pas laat van start mocht gaan, kwam ze 's avonds in het donker in de problemen. "Er lagen sinaasappelschillen, wikkels en zo op het ijs en er stond ook water op, dus je zag de scheuren niet. Ik was heel de dag nog niet gevallen, maar toen ging ik een paar keer onderuit. Nou, dan loopt er water in je schaatsen en toen ben ik er bij een viaduct uitgestapt." Tot haar 70ste is zij op Noren blijven schaatsen. Tegenwoordig beperkt zij zich tot hardlopen en fietsen... op een racefiets! Rond haar 65^e kreeg zij last van boezemfibrilleren en moest zij aan haar hart worden geopereerd. Die operatie slaagde. Gelukkig kon zij daarna haar sportieve activiteiten voortzetten. Want sport is nog steeds haar lust en haar leven. Jet van Wageningen: "Ik heb sport altijd leuk gevonden. En ik vind – mag ik dat zeggen? – dat ik toch wel veelzijdig ben. Maar met schaatsen had ik nooit de top gehaald. Nu ga ik maandags naar de dames-trim, loop ik twee keer per week met mijn man in Het Lingebos en zit ik zondags af en toe op de racefiets. Tot voor een paar jaar reden we rondjes van wel 55 kilometer. Nu rijden we 40 kilometer."

Bijna 80 en nog wekelijks op de racefiets. Toe maar!

Piet Wijker

DE DRIE WONDERLIJKSTE WOORDEN

Wisława Szymborska, Polen 1923 - 2012 werd in 1996 bekroond met de Nobelprijs voor Literatuur.

Het gedicht: 'De drie wonderlijkste woorden' is van haar hand.

Heb dat gebruikt door opeenvolgend een regel eruit als begin-, respectievelijk eindregel van de gedichten van deze cyclus te nemen, waarna het laatste het origineel van Szymborska is.

Bron: Wikipedia

*1
Wanneer ik het woord Toekomst uitspreek,
denk ik aan een droom die bezit van mij heeft genomen:*

*een marathon gelopen hebben die geheel geleeke
op wat ik van die van Kipchoge heb vernomen.*

*Maar vóór van het woord Toekomst het begin is vergleden,
vertrekt de eerste lettergreep al naar het verleden.*

*2
Vertrekt de eerste lettergreep al naar het verleden?
Dromen van een marathon, waar ik mij op kop bevond...*

*Van zulke zinnen is geen lettergreep vergleden
bij de start van een nieuwe morgenstond.*

*Ze maken veel geluid. Dat is zelfs de insteek
wanneer ik het woord Stilte uitspreek.*

3

*Wanneer ik het woord Stilte uitspreek
verval ik in gedachten.*

*Toekomst? Of zet ik deze droom op kweek?
Laat niet gaan slapen een droom verwachten?*

*Niet aan twijfelen, want dan, heus waar,
vernietig ik haar.*

4

*'Vernietig ik haar'
maakt elke vorm van illusie kapot.*

*Dromen is denkbaar. Denken is droombaar.
Zo'n droom-marathon is beslist een genot.*

*Het wordt minder, is zoals mij eerder bleek,
wanneer ik het woord Niets uitspreek.*

5

*Wanneer ik het woord Niets uitspreek
verdwijnt zowel droom als werkelijkheid.*

*Van abstracte woorden als Toekomst, Stilte, Niets, bleek:
zij doden dromen over gewenste realiteit.*

*Als ik niet droom, verlies ik mijn houvast.
Scheep ik iets dat in geen enkel niet-bestaan past.*

6

*Scheep ik iets dat in geen enkel niet-bestaan past,
wordt dat niet-zijn, niets: een onoplosbare deling.*

*Zo'n marathonloze deling die zinloze tekens krast
met slechts als fysieke en mentale rest: verveling.*

*Oplossing? Vergeet dat ik dromen onderbreek
wanneer ik het woord Toekomst uitspreek.*

Wislawa Szymborska
(bron: Wikipedia)

7

*Wanneer ik het woord Toekomst uitspreek,
vertrekt de eerste lettergreep al naar het verleden.*

*Wanneer ik het woord Stilte uitspreek,
vernietig ik haar.*

*Wanneer ik het woord Niets uitspreek,
schep ik iets dat in geen enkel niet-bestaan past.*

Hugo Tijsmans

Wat zouden zij denken?

Zomaar een leuke foto, die onlangs door Rob Pael op Facebook werd geplaatst: Eglay Nalyanya en Sifan Hassan, september jl. aan de start van hun Engelse mijl in Brussel. (red.)

Onze jarige Vrienden

Het jarenlange onderscheid dat in dit jarigenoverzicht werd gemaakt tussen leden en donateurs, is vervallen. Voortaan zal er één lijst worden gepubliceerd, ongeacht de status van de betreffende jarigen.

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Januari 2022

1 Ueli Duppenhaler (62)	12 Theo Beelen (81)
5 Mieke Sterk (76)	16 Math Moermans (86)
5 Ronald van Weele (57)	17 Fred Moerman (88)
6 Yvonne van Dorp (56)	18 Peter Geelen (74)
7 Bob Janssen (65)	19 Rien van Haperen (70)
7 Yvonne van der Kolk (53)	20 Remco Fischbuch (58)
8 Jos Hermens (72)	20 Danielle Koopman (32)
10 Hans van Kuijen (72)	21 Janny Vellinga-Vonk (79)
10 Adry van Velzen (63)	23 Arie Kauffman (72)
12 Klaas Lok (67)	23 Ina Visser-Bakker (88)

Februari 2022

2 Jolanda Burkels-Silver (65)	14 Peter Godschalk (65)
3 Aad Bos (80)	14 Kees Sluys (73)
3 Sebastiaan Durand (40)	17 Herman de Jong (76)
3 Roel van Opdorp (35)	17 Rob de Jong (78)
4 Carla Admiraal-Luyer (76)	20 Frans Krechting (66)
4 Michel van Eijkelenburg (64)	21 Loes Siekman-Boling (81)
5 Jan Willen Boogman (70)	22 René van Zee (73)
7 Els Stolk (65)	23 Niek de Groot (60)
9 Ellen van Langen (56)	23 Ellie de Regt-Henzen (65)
9 Udo Veerman (52)	25 Niels Lambers (25)
11 Wiebe van der Vliet (57)	25 Marianne Piso (73)
13 Ray van Asten (80)	26 Ilja Keizer-Laman (78)
13 Bert Paauw (74)	28 Wijnand Bladt (75)

KERSTWENS BESTUUR EN REDACTIE

Beste Vrienden,

*Het jaar 2021 was in meerdere opzichten anders dan ‘normaal’.
Natuurlijk door de pandemie met al zijn beperkende maatregelen maar ook omdat we
afscheid moesten nemen van trouwe Vrienden en hun dierbaren die ons
ook om andere reden zijn ontvallen. Juist in deze donkere dagen
voor de kerst altijd heel moeilijk voor de nabestaanden.
Maar we genoten ook van de inspirerende atletieksuccessen op club, nationaal, mondiaal
en zelfs op Olympisch niveau. Atletiek is nu eenmaal
de moeder van de sport die ons blijft verbinden.*

***En ook al is de duisternis nog zo ongehoord,
Laten we genieten van elk lichtpuntje dat gloort.***

*Dank voor alle steun die we in 2021 mochten ervaren van onze Vrienden in lief en leed,
van onze vrijwilligers en zakelijke partners.*

*Wij wensen jullie fijne feestdagen, een plezierige jaarwisseling en een in alle opzichten
vooral gezond en sportief 2022.*

*Jaap van Amsterdam – Rien van Haperen – Wim van der Krogt – Hans van Kuijen – Elly
de Regt-Henzen – Piet Wijker*